

1

Educația mea nesentimentală: dragoste în Manhattan? Nu prea cred...

✓ Aceasta este o poveste de Sfântul Valentin. Pregătiți-vă...

O jurnalistă din Anglia a sosit la New York. Este șireată și atrăgătoare, și s-a combinat imediat cu unul dintre cei mai vânați burlaci din New York. Tim are 42 de ani și este un bancher care câștigă cam 5 milioane de dolari pe an. Vreo două săptămâni s-au sărutat și s-au ținut de mână, după care, într-o frumoasă zi de toamnă, el a dus-o să vadă casa pe care și-o construia în Hamptons. S-au uitat peste schițe împreună cu arhitectul.

– Am vrut să-i spun arhitectului să consolideze balustrada de la etajul al doilea, ca să nu cadă copiii, a povestit ziarista. Credeam că Tim mă va cere în căsătorie.

Într-o duminică seara, Tim a lăsat-o în fața apartamentului ei și s-au despărțit stabilind să ia lua cina împreună marțea următoare. Marți a sunat-o rugând-o să amâne cina pe altădată. După două săptămâni de tăcere din partea lui, ea l-a sunat și i-a zis:

– Se pare că „altădată“ tinde să devină niciodată.

El i-a promis că o va suna peste câteva zile.

N-a mai sunat-o niciodată, bineînțeles. Dar ceea ce mi s-a părut demn de luat în seamă a fost faptul că ea n-a putut înțelege ce se întâmplase.

– În Anglia, a explicat ea, întâlnirea cu arhitectul ar fi însemnat ceva.

Apoi mi-am dat seama. Logic: ea e din Londra și nimeni nu i-a povestit despre Sfârșitul Iubirii în Manhattan. După care m-am gândit că va învăța.

Bine ați venit în epoca inocenței pierdute. Strălucirea Manhattanului în care îndrăgostiții lui Edith Wharton¹ își dădeau întâlnire încă mai persistă, însă scena e goală. Nimeni nu mai ia micul dejun la Tiffani's, după cum nimeni nu mai are relații de neuitat. În schimb, luăm micul dejun la șapte dimineata și avem relații pe care încercăm să le uităm cât mai repede. Oare cum am intrat în încurcătura asta?

Truman Capote a înțeles prea bine dilema anilor nouăzeci – dilema Dragoste versus Afacere. În *Mic dejun la Tiffani's*, Holly Golightly și Paul Varjack aveau anumite limite – el era un bărbat întreținut, ea era o femeie întreținută – dar până la urmă au reușit să se învingă pe ei înșiși și să aleagă dragostea în locul banilor. Așa ceva nu se mai întâmplă prea des în Manhattanul zilelor noastre. Toți suntem întreținuți, bărbați și femei deopotrivă, de slujbele și apartamentele noastre, iar unii dintre noi și de meniul de la Mortimers și Royalton, de plaja de la Hamptons, de biletele din rândul întâi de la Garden și ne place că lucrurile stau așa. Propria siguranță și afacerile profitabile sunt esențiale. Cupidon a dispărut din peisaj.

Care a fost ultima oară când ați auzit pe cineva spunând: „Te iubesc!” fără să adauge inevitabilul (chiar dacă nu e rostit) „ca prieten”? Când ați văzut ultima oară doi oameni care să se uite unul în ochii celuilalt fără să gândească „Te-am păcălit!”? Sau care a fost ultima oară când ați auzit pe cineva anunțând: „Sunt teribil de îndrăgostit!”, fără să gândească „Până luni dimineată”? Și care s-a dovedit a fi cel mai fierbinte film (și nu e cu Tim Allen și nici despre Crăciun)? *Hărțuire sexuală*, la care zece sau cincisprezece milioane de cinefili au dat buzna să vadă scene de hărțuire sexuală la serviciu și sex lipsit de orice urmă de afecțiune. Cu greu s-ar putea spune că asemenea

¹ Scriitoare americană de la începutul secolului XX. Romanele ei, dintre care cel mai cunoscut este *The House of Mirth*, se caracterizează printr-o puternică ironie și accente de critică a societății. (n. tr.)

chestii îți vin în minte atunci când te gândești la iubire, dar cam asta este tabloul relațiilor moderne din Manhattan.

Încă se mai face mult sex în Manhattan, însă e acel gen de sex între prieteni și colegi, nu cel care implică dragoste. În zilele noastre, toată lumea are prieteni și colegi. Cu toate astea, nimeni nu are cu adevărat iubiți, chiar dacă s-au culcat împreună.

Să ne întoarcem la jurnalista englezoaică. După șase luni, după alte câteva „relații” și o scurtă aventură cu un bărbat care obișnuia să-i telefoneze când nu era în oraș ca să-i spună că o va suna de îndată ce se întoarce (lucru care nu s-a întâmplat), s-a deșteptat.

– În New York relațiile trebuie trăite cu detașare, a observat ea. Dar cum te poți atașa de cineva doar în momentul în care vrei?

Draga mea, pur și simplu, pleci din oraș.

DRAGOSTE ÎN BOWERY BAR, PARTEA I

E vineri seara la Bowery Bar. Afară ninge, iar înăuntru e multă zarvă. E prezentă o actriță din Los Angeles arătând absolut nelalocul ei în geacă gri din vinilin, fustă mini și cu un însoțitor cu lanț de aur la gât, mult prea bronzat. Mai e actorul, cântărețul și petrecărețul Donovan Leitch, care poartă o haină verde și o căciulă bej pufoasă, cu urechi. La o altă masă stau Francis Ford Coppola cu soția. E un scaun liber la masa lor. Nu e numai liber, e ispititor, tentant, incredibil și provocator de liber. E atât de liber, încât e mai ocupat decât oricare alt scaun din bar. Și chiar în momentul în care acest scaun liber amenință să provoace o scenă, Donovan Leitch îl ocupă pentru o suetă. Toți cei prezenți sunt brusc geloși. Călcați pe bătători. Energia din cameră își arată colții. Cam asta e dragostea în New York.

BĂRBATUL FERICIT ÎN CĂSNICIE

„Dragostea înseamnă consonanță cu o altă persoană. Dar dacă acea persoană se dovedește a fi o responsabilitate?” mi-a

zis un prieten, unul dintre puținii oameni căsătoriți de 12 ani – și fericiți – pe care-i cunosc. Și, cu cât îți amintești mai multe lucruri din trecut, cu atât ți se confirmă faptul că ai avut dreptate. Apoi te îndepărtezi tot mai mult de posibilitatea de a avea o relație, asta dacă nu se întâmplă ceva șocant între timp, ceva care să te zguduie – cum ar fi, de pildă, moartea părinților tăi.

– Newyorkezii au ridicat un zid pe care nu-l poți escalada, a continuat el. Mă simt foarte norocos că lucrurile au mers bine încă de la început, în privința asta, având în vedere cât de ușor este să *nu* ai o relație aici.

BĂRBATUL (OARECUM) FERICIT ÎN CĂSNICIE

M-a sunat o prietenă măritată.

– Chiar nu-mi dau seama cum reușește cineva din orașul asta să aibă o relație care să meargă. E al naibii de greu, cu toate tentațiile din jur. Ieșiri. Alcool. Droguri. Alte persoane. Vrei să te distrezi. Și dacă ai o relație, ce faci? Stați închiși în casă și vă holbați unul la altul? Când ești singură, e mai simplu, mi-a zis ea, ușor nostalgică. Poți face tot ce ai chef și nu trebuie să mergi cuminte acasă.

BURLACUL DE LA COCO PAZZO

Acum câțiva ani, când prietenul meu, Capote Duncan, era unul dintre cei mai râvniți burlaci din New York, ieșea cu toate femeile din oraș. Pe atunci încă mai eram atât de romantice încât să credem că una dintre noi va reuși să-l cucerească definitiv. Trebuia să se îndrăgostească odată și-odată, ne ziceam noi. Toată lumea se îndrăgostește, iar când avea să i se întâmple și lui, aleasa nu putea fi decât o femeie de succes, frumoasă și inteligentă. Dar femeile de succes, frumoase și inteligente veneau și plecau. Iar el tot nu se îndrăgostește.

Ne-am înșelat. Astăzi, Capote cinează la Coco Pazzo și e de neclintit. Nu vrea o relație. Nici măcar nu vrea să încerce să aibă una. Nu-l interesează legăturile romantice. Nu vrea să știe nimic despre nevrozele altora. Iar femeilor le spune că va fi prietenul lor și că vor putea face sex, dar că totul se va opri la acest stadiu.

El e împăcat cu sine și nici nu mai e trist ca pe vremuri.

DRAGOSTE ÎN BOWERY BAR, PARTEA A II-A

Stau la masa mea din Bowery Bar cu Parker, un romancier de 32 de ani, care scrie despre relații ce, inevitabil, se destramă. Mai sunt de față iubitul lui, Roger, și Skipper Johnson, un avocat din showbiz.

Skipper are 25 de ani și este întruchiparea tipului de om care nu crede nici în ruptul capului în Dragoste.

– Pur și simplu nu cred că voi întâlni persoana potrivită și nici că mă voi căsători, a zis el. Relațiile au o intensitate prea mare. În momentul în care crezi în dragoste, te programezi la dezamăgire. Chiar nu poți avea încredere în cineva, având în vedere cât de corupți sunt toți în ziua de azi.

– Bine, dar dragostea e singura speranță, a protestat Parker. Speri că te va salva de cinism.

Skipper nu spera deloc.

– Lumea e într-un impas mult mai mare decât acum 25 de ani. Mă calcă pe nervi că m-am născut în generația asta. Banii, SIDA și relațiile au legătură una cu alta. Mulți oameni de vârsta mea se confruntă cu problema unei slujbe nesigure. Când nu ai perspectiva unui viitor financiar sigur, nu prea-ți arde de angajamente.

I-am înțeles cinismul. De curând, m-am trezit spunând că nu-mi doresc o relație, pentru că, în final, dacă nu te căsătorești, nu rămâi cu nimic.

Skipper a sorbit din băutură.

– N-am nici o alternativă, a exclamat el. Nu-mi doresc o relație superficială, așa că nu fac nimic. Nu am parte nici de sex,

nici de iubire. Dar cine vrea să se lege la cap? Cine are chef de posibile boli sau de o sarcină? N-am nici o problemă. Nu mi-e frică de boli, de psihopați sau de obsedați care să mă urmărească. De ce să nu stau eu liniștit și să mă simt bine la o discuție, în compania prietenilor mei?

– Ești nebun, a ripostat Parker. Nu e vorba de bani. Ne putem ajuta financiar, dar poate ne putem ajuta și altfel. Sentimentele nu costă nimic. Cineva te așteaptă acasă. Ai o persoană în viața ta.

Aveam o teorie, conform căreia, singurul loc unde poți găsi dragoste în New York este comunitatea gay – că homosexualii au încă parte de extravaganță și de pasiune, pe când heterosexuali au devenit foarte discreți în manifestarea afecțiunii lor. Îmi formasem această părere și datorită informațiilor pe care le citisem și le auzisem, de curând, despre multimilionarul care-și părăsise soția pentru un tânăr. Apoi se afișase cu tupeu cu noul lui iubit în cele mai trendy restaurante din Manhattan, chiar sub nasul ziaristilor de la publicațiile mondene. Mi-am spus că așa trebuie să se poarte un Iubit Adevărat.

Parker mi-a confirmat teoria. Bunăoară, când Parker și Roger erau încă la începutul relației lor, Parker s-a îmbolnăvit. Roger s-a dus la el acasă ca să-i facă mâncare și să-l îngrijească – lucru pe care un heterosexual nu l-ar fi făcut niciodată. Dacă un heterosexual s-ar fi îmbolnăvit și o femeie pe care o cunoscuse de puțin timp ar fi încercat să-l îngrijească, s-ar fi speriat, crezând că vrea să se strecoare printr-un șiretlic în viața lui. Așa că i-ar fi trântit ușa în nas.

– Dragostea e periculoasă, a zis Skipper.

– Tocmai faptul că știi că e periculoasă te face să o prețuiești și să încerci din răsuputeri să o păstrezi, a replicat Parker.

– Dar relațiile au scăpat de sub control, a spus Skipper.

– Ești nebun, i-a răspuns Parker.

– Dar ce părere ai despre romanticii de modă veche? I-a provocat Roger pe Skipper.

Prietenă mea, Carrie, s-a amestecat în discuție. Cunoștea tagma romanticilor.

– De fiecare dată când un bărbat îmi spune că e romantic, îmi vine să urlu, a zis ea. Ideea e că un bărbat are o percepție idealistă despre tine și, de îndată ce devii reală și nu mai joci în fantezia lui, își ia tălpășița. Din cauza asta romanticii sunt periculoși, așadar, ferțiți-vă!

În acel moment, unul dintre acei romantici periculoși s-a așezat la masă.

MĂNUȘA UNEI DOAMNE

„Prezervativul a ucis romantismul, dar a înlesnit sexul“, zicea odată un prieten. „Folosirea prezervativului face ca pentru o femeie actul sexual să nu conteze. Nu există contact direct al trupurilor, de aceea cad la pat mult mai ușor.“

DRAGOSTE ÎN BOWERY BAR, PARTEA A III-A

Barkley avea 25 de ani și era artist. El și prietena mea, Carrie, se întâlniseră timp de opt zile, ceea ce însemna că se plimbaseră, se sărutaseră, se priviseră intens și totul fusese minunat. În pofida celor 35 de ani ai ei și a cinismului, Carrie se gândise că n-ar fi rău să încerce să se vadă cu un bărbat mai tânăr, care nu stătuse în New York atât de mult încât să devină un caz pierdut.

Barkley i-a spus lui Carrie că era un romantic „pentru că așa simt“, după cum i-a mai spus și că vrea să facă din romanul lui Parker un scenariu. Carrie s-a oferit să le facă cunoștință și, de aceea, Barkley se afla în acea seară la Bowery Bar.

Dar când Barkley și-a făcut apariția, el și Carrie s-au privit și nu au simțit... nimic. Pentru că intuisese probabil inevitabilul, Barkley venise însoțit de o tânără ciudată care radia toată.

Cu toate astea, în momentul în care s-a așezat, Barkley a zis:

– Cred cu tărie în dragoste. Aș fi chiar deprimat dacă n-aș crede. Fiecare om are jumătatea lui, iar dragostea face ca totul să aibă mai mult sens.

– După care cineva îți distruge dragostea și ești terminat, a comentat Skipper.

– Dar îți construiești propriul univers, a replicat prompt Barkley.

Skipper ne-a împărtășit idealul:

– Ești în siguranță numai dacă trăiești în Montana, cu o antenă parabolică, un fax și un Range Rover.

– Poate ceea ce-ți dorești tu e greșit, a sugerat Parker, și îți creează frustrări.

– Vreau frumusețe și trebuie să fiu cu o femeie frumoasă. Nu mă pot abține, a mărturisit Barkley. De aceea multe dintre fetele cu care ies sunt proaste.

Skipper și Barkley și-au scos mobilele.

– Al tău e prea mare, a constatat Barkley.

Mai târziu, Carrie și Barkley s-au dus în Tunnel. I-au privit pe toți tinerii aceia frumoși, au fumat și au băut. Barkley s-a retras cu fata radioasă, iar Carrie a rămas cu cel mai bun prieten al lui Barkley, Jack. Au dansat, după care au orbecăit prin zăpadă ca niște bezmetici, încercând să găsească un taxi. Carrie nu a reușit nici măcar să vadă cât era ceasul.

Barkley a sunat-o în după-amiaza următoare.

– Cum merge treaba?

– Nu știi, tu m-ai sunat.

– Ți-am zis că nu vreau o iubită. Tu ai pretins acest lucru, deși mă știai.

„Da, da, a vrut Carrie să-i răspundă. Știam că ești un afemeiat superficial și de doi bani, și de asta am vrut să ies cu tine.“

Dar nu a zis nimic.

– Nu m-am culcat cu ea. Nici măcar n-am sărutat-o. Nu-mi pasă. Dacă vrei, n-o să mă mai revăd cu ea.

– Chiar nu mă interesează.

Și asta era adevărul un pic înfricoșător.

Următoarele patru ore și le-au petrecut discutând despre tablourile lui Barkley.

– Aș putea face asta la nesfârșit, în fiecare zi, a zis el. E mult mai bine decât să faci sex.

MARELE NEPREFĂCUT

– Singurul lucru care ne-a rămas e munca, a zis Robert, un editor de 42 de ani.

Robert a povestit despre relația lui recentă cu o femeie pe care chiar o plăcea, dar după o lună și jumătate era clar că lucrurile nu vor merge.

– M-a testat în fel și chip. De parcă trebuia s-o sun miercurea ca să ieșim vinerea. Dar poate că miercuri aveam chef să mă sinucid și Dumnezeu știe în ce poziție o să fiu vineri. Voia să aibă pe cineva care să fie nebun după ea, ceea ce am înțeles, dar eu nu mă pot preface că simt ceva ce nu simt. Am rămas, bineînțeles, buni prieteni, a adăugat el. Ne vedem mai tot timpul, numai că nu mai facem sex.

NARCIS LA FOUR SEASONS

Într-o sâmbătă seara am mers la un eveniment caritabil la hotelul Four Seasons. Tema era: „Odă iubirii“. Fiecare masă era botezată după câte un cuplu celebru – Tammy Faye și Jim Bakker, Narcis și El însuși, Ecaterina cea Mare și Calul ei. Al D'Amato stătea la masa „Bill și Hillary“. Fiecare masă avea un aranjament format din elemente reprezentative cuplului. Bunăoară, la masa Tammy Faye Bakker erau gene false, fard de pleoape albastru și lumânări în formă de ruj. Masa lui Michael Jackson avea o gorilă îngâmfată și cremă de față Porcelana.

Bob Pittman era prezent.

– Dragostea nu s-a terminat, fumatul s-a terminat, a zis el cu un surâs răutăcios, în timp ce soția lui, Sandy, stătea lângă el, iar eu mă pitisem în spatele unor plante ca să fumez pe furiș.

Sandy ne-a povestit că se pregătea să escaladeze un munte în Noua Guinee și că va lipsi câteva săptămâni.

M-am dus singură acasă, dar, chiar înainte să plec, cineva îmi dădu mandibula calului de la masa Ecaterinei cea Mare.

DRAGOSTE ÎN BOWERY BAR: EPILOG

Donovan Leitch s-a ridicat de la masa lui Francis Ford Coppola și a venit la noi.

– Eu chiar cred că dragostea învinge orice. Uneori trebuie să-i acorzi un răgaz.

Exact asta lipsește în Manhattan.

A, și apropo: Bob și Sandy divorțează.

2

Schimbare de partener? Nu prea cred...

Totul a început așa cum se întâmplă întotdeauna: destul de nevinovat. Eram la mine acasă și luam o gustare – biscuiți cu sardine –, când am fost sunată de un cunoscut de-al meu. Un prieten de-al lui tocmai fusese în Le Trapeze, un club de noapte exclusiv pentru cupluri, și era foarte uimit. Îl lăsase efectiv mască. Chiar în fața lui erau oameni dezbrăcați care făceau sex. Spre deosebire de cluburile S&M¹ unde doar se mimează, aici totul era real, cu tot tacâmul. Prietena tipului era cam îngrozită și cu toate astea, în momentul în care o altă femeie goală s-a lovit întâmplător de ea, „i-a cam plăcut“. După părerea lui.

În realitate, tipului îi plăcuse atât de mult acolo, încât nu voia să scriu despre club, de teamă să nu fie compromis din cauza publicității, ca majoritatea locurilor decente din New York.

Am început să-mi imaginez tot felul de situații. Vedeam cupluri frumoase cu trupuri tinere. Atingeri timide. Fete cu plete lungi, blonde și mlădioase purtând ghirlande din frunze de viță-de-vie. Băieți cu dinți albi, perfecți, purtând fustanele din viță-de-vie. Chiar și pe mine, purtând o rochie foarte scurtă din frunze de viță, care se prindea pe un umăr. Am fi intrat acolo, în hainele noastre, și am fi ieșit inițiate.

Robotul telefonic al clubului m-a trezit la realitate.

¹ Cluburi unde se întâlnesc persoanele sado-masochiste (n. tr.)